

Sygn. akt VI Ga 289/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus – Rząsa (spr.)

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: D. K. (1)

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu
V Wydziału Gospodarczego z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt V GC 393/13

oddala apelację.

Sygn. akt VI Ga 289/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 listopada 2014 r.

Pismem z dnia 24 października 2013 r. (data prezentaty) D. K. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w J. wniósł przeciwko (...) S.A. w W. pozew o zapłatę kwoty 16.531,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu podał, że w dniu 27 października 2012 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, podczas którego na obszarze gminy Z. na drodze (...) doszło do wywrócenia się zespołu pojazdu o nr rej. (...). Pojazd ten był wykorzystywany wówczas w ramach prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej, a kierował nim zatrudniony u niego L. S.. Powód niezwłocznie po zdarzeniu wezwał pomoc w postaci firmy trudniącej się holowaniem oraz wyciąganiem zestawu przy pomocy dźwigu - PHU (...). Za powyższą usługę została wystawiona faktura VAT opiewająca na kwotę 16.531,20 zł objęta żądaniem pozwu. Powód dodał, że zawarł z pozwanym na okres od 26 listopada 2011 r. do 25 listopada 2012 r. umowę ubezpieczenia OC przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym. Szkada została zgłoszona pozwanemu ubezpieczycielowi, który w piśmie z dnia 6 grudnia 2012 r. stwierdził, że nie znajduje podstaw do uznania swojej odpowiedzialności za przedmiotową szkodę, a w konsekwencji do wypłaty odszkodowania. Powód wskazał, że przedmiotowa decyzja została podjęta przez pozwanego na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego ustalonych uchwałą nr (...)z

dnia 25 marca 2012 r., a konkretnie § 5 ust. 2 i § 6 ust. 9 oraz klauzuli nr 8. Na podstawie § 5 ust. 2 OWU (...) udziela ochrony ubezpieczeniowej odpowiedzialności Ubezpieczonego określonej w Konwencji CMR z zastrzeżeniem postanowień OWU, zaś na mocy § 6 ust. 9 OWU (...) SA nie odpowiada za szkody powstałe z tytułu przewozu przesyłek pocztowych, kurierskich oraz mienia przemieszczanego. Klauzulą nr 8 strony rozszerzyły zakres ubezpieczenia o koszty podniesienia lub wyciągnięcia środka transportu, który uległ wypadkowi, jeżeli było to konieczne i uzasadnione celem ratowania przewożonego towaru. Zdaniem pozwanego jego odpowiedzialność jako ubezpieczyciela z tytułu niniejszej klauzuli jest wyłączona ponieważ (...) S.A. nie odpowiada za szkody powstałe z tytułu przewozu przesyłek pocztowych, kurierskich, do których ma zastosowanie znowelizowana K. oraz Ś.. Pozwany uznał, że szkody powstałe podczas przewozu przesyłek w ogóle nie są objęte zakresem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Poza tym przyjął, że skoro nie doszło do uszkodzeń w przewożonym towarze nie ma zastosowania również klauzula nr(...).

Powód odwołał się od tej decyzji pismem z dnia 11 stycznia 2013 r. podając, że przewożony towar nie stanowił przesyłek pocztowych, gdyż na przewożony towar składały się przesyłki z żywnością, części podzespołów do pojazdów i różne inne towary, które były wysyłane za pośrednictwem prywatnego przedsiębiorcy trudniącego się taką działalnością. Nie były to więc przesyłki listowe oraz paczki nadawane przez pocztę, co zresztą potwierdzają listy przewozowe CMR.

Pozwany nie znalazł jednak podstaw do zmiany swojej decyzji.

Powód w pozwie zajął stanowisko, że zastosowanie mają przepisy klauzuli nr 8, o którą został rozszerzony zakres ubezpieczenia, tj. o koszty podniesienia lub wyciągnięcia środka transportu jeżeli uległ on wypadkowi, i jeżeli jest to konieczne dla ratowania przewożonego towaru. Powód wskazał przy tym na fakt wystąpienia w dniu wypadku złych warunków atmosferycznych, miały miejsce bowiem obfite opady śniegu, na poboczu zalegała gruba warstwa śniegu. Dodał, że jedna z naczep leżała prawie całą swoją powierzchnią na poboczu, tym samym podnoszenie naczepy było niezbędne w celu ratowania ładunku przez zamoczeniem i zniszczeniem, w efekcie, przez szybką reakcję i wyciągnięcie zestawu, przesyłki nie uległy zniszczeniu. Zdaniem powoda brak szkody w przewożonym towarze nie zwalnia pozwanego, z obowiązku zwrotu kosztów poniesionych przez niego w związku z akcją wyciągnięcia zestawu. Klauzula nr 8 rozszerzała bowiem zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela właśnie o takie koszty.

Sąd Rejonowy w Przemyślu V Wydział Gospodarczy w dniu 28 maja 2013 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie pozwu, sygn. akt V GNc 1196/13.

Od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana wniosła sprzeciw z dnia 19 listopada 2013 r. (data prezentaty, k. 34) zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa jako niezasadnego.

Pozwany w uzasadnieniu sprzeciwu stwierdził, że ze zgromadzonej w aktach szkody dokumentacji wynika, iż w wyniku wypadku doszło do wywrócenia się zestawu przewożącego przesyłki listowe i pocztowe. Towar przewożony nie uległ uszkodzeniu, ani nie zachodziło zagrożenie, że zostanie uszkodzony.

Na podstawie klauzuli nr (...), na którą powołuje się powód zakres ubezpieczenia został rozszerzony o koszty podniesienia lub wyciągnięcia środka transportu, który uległ wypadkowi jeżeli byłoby to uzasadnione i konieczne celem ratowania przewożonego towaru. Powód dochodzi kwoty wydatkowanej na holowanie i wyciągnięcie pojazdu z rowu, a zwrot taki byłby możliwy gdyby holowanie i wyciągnięcie pojazdu było podyktowane ratowaniem przewożonego towaru.

W dniu 11 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Przemyślu Wydział

V Gospodarczy wydał w sprawie wyrok, na mocy którego zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16.531,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2013 r. (wniesienia pozwu) do dnia zapłaty oraz kwotę 827 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W toku sprawy Sąd I instancji ustalił, że powód D. K. (2) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w J. w zakresie transportu towarów, w ramach której wykonywał przewóz towarów w postaci paczek żywnościowych, części do pojazdów z Niemiec na Ukrainę.

W trakcie wykonywania tego przewozu w dniu 27 października 2012 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, podczas którego na obszarze gminy Z. na drodze (...) na 79,9 km doszło do wywrócenia się zespołu pojazdu o nr rej. (...). Pojazdem tym kierował pracownik powoda L. S.. W szczególności doszło do przewrócenia się jednej z naczep tego pojazdu na pobocze drogi. Przyczyną powyższego była śliska jezdnia oraz opady śniegu, co spowodowało, że kierowca pojazdu nie zdążył wyhamować. W dachu przewróconej naczepy nastąpiło pęknięcie plandeki w jej przedniej części, zerwanie linek mocujących, co spowodowało zewnętrzne zamknięcie części z paczek.

L. S. o zaistniałym zdarzeniu poinformował Policję oraz powoda. Następnie powód wezwał telefonicznie pomoc drogową, która dokonała podniesienia przewróconej naczepy z pobocza drogi. Pojazd został odholowany na parking, gdzie L. S. dokonał zabezpieczenia pękniętej plandeki kartonami i następnego dnia po ustaniu opadów śniegu udał się do J.. Po dotarciu do J., na bazę powoda, nastąpiło przeładowanie towaru na innym pojeździe, który udał się z towarem na (...). Za wykonaną usługę (...) wystawił na rzecz powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 16.531.20 zł

Nadto zgodnie z poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami faktycznymi powód z pozwanym (...)S.A. w W. zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym na okres od dnia 26 listopada 2011 r. do dnia 25 listopada 2012 r. Po zaistnieniu powyższego zdarzenia powód zgłosił pozwanemu powstałą szkodę z tytułu kosztów holowania zgodnie z fakturą VAT wystawioną przez firmę świadczącą usługę podniesienia zestawu pojazdów. Pozwany w odpowiedzi na zgłoszoną szkodę w piśmie z dnia 6 grudnia 2012 r. odmówił wypłaty odszkodowania wobec braku podstaw do uznania jego odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę. Pozwany powołał się na ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego ustalonych uchwałą nr (...)z dnia 25 marca 2012 r.,

tj. § 5 ust. 2 na podstawie którego (...) udziela ochrony ubezpieczeniowej odpowiedzialności Ubezpieczonego określonej w Konwencji CMR z zastrzeżeniem postanowień OWU, a w dalszej części § 6 ust. 9 (...) SA nie odpowiada za szkody powstałe z tytułu przewozu przesyłek pocztowych, kurierskich oraz mienia przemieszczanego i klauzuli nr (...). Zdaniem pozwanego jego odpowiedzialność jako ubezpieczyciela z tytułu niniejszej klauzuli jest wyłączona ponieważ (...)S.A. nie odpowiada za szkody powstałe z tytułu przewozu przesyłek pocztowych, kurierskich, do których ma zastosowanie znowelizowana K. (...) Związku (...) oraz Ś.. Ponadto pozwany przyjął, że skoro do uszkodzeń w przewożonym towarze nie doszło nie ma zastosowania również klauzula nr(...).

Powód odwołał się od tej decyzji w piśmie z dnia 11 stycznia 2013 r. argumentując, że przewożony towar nie stanowił przesyłek pocztowych. Przewożony towar stanowiły przesyłki z żywnością, części podzespołów do pojazdów i różne inne towary, które były wysyłane za pośrednictwem prywatnego przedsiębiorcy trudniącego się taką działalnością. Nie były to zatem przesyłki listowe oraz paczki nadawane przez pocztę, co zdaniem powoda potwierdzały listy przewozowe CMR.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie powoda nie znalazł podstaw do zmiany swojego stanowiska.

Dokonując oceny prawnej żądania pozwu w kontekście ustalonego w sprawie stanu faktycznego Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd nie podzielił zarzutów strony pozwanej wskazując, że umowa międzynarodowego przewozu towarów regulowana jest przede wszystkim przez postanowienia Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i Protokołu podpisania, sporządzonej w Genewie dnia 19 maja 1956 r. zmienionej Protokołem do Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), sporządzonym w Genewie dnia 5 lipca 1978 r. Dodał, że zmiany do Konwencji CMR weszły w życie w Polsce z dniem 21 lutego 2011 r.

Konwencja CMR jako ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską umowa międzynarodowa jest źródłem powszechnie obowiązującego prawa w Polsce. Przepisy Konwencji CMR znajdują zatem zastosowanie do wszystkich umów o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym

się (art. 1 ust. 1 Konwencji CMR). Dalej Sąd wskazał, że przepisy Konwencji CMR nie znajdują zastosowania (art. 1 ust. 4) do przewozów wykonywanych na podstawie międzynarodowych konwencji pocztowych.

Sąd I instancji stwierdził, że dowodem zawarcia umowy przewozu jest list przewozowy. Jedną z podstawowych funkcji, jakie spełnia ten dokument, jest funkcja dowodowa. Zgodnie z art. 9 ust. 1 Konwencji CMR, w braku przeciwnego dowodu list przewozowy stanowi bowiem dowód zawarcia umowy, warunków umowy oraz przyjęcia towaru przez przewoźnika (art. 4 Konwencji CMR, wyrok SN z dnia 3 września 2003 r., II CKN 415/01, OSNC 2004, z. 10, poz. 163). Dalej Sąd przywołał treść przepisu art. 5 ust. 1 Konwencji CMR oraz stwierdził, że przewoźnik powinien zadbać o to, żeby list przewozowy zawierał oświadczenie, że przewóz, bez względu na klauzule wyłączające, podlega przepisom Konwencji CMR. Brak takiego oświadczenia powoduje bowiem, że przewoźnik odpowiada za wszelkie szkody, jakie mogłaby ponieść z powodu tego zaniedbania osoba mająca prawo do towaru (art. 7 ust. 3 Konwencji CMR).

Wskazując na zakres odpowiedzialności przewoźnika wynikający z art. 17 ust. 1 Konwencji CMR Sąd Rejonowy stwierdził, że wystawienie listów przewozowych CMR potwierdza wbrew zarzutom pozwanego, iż przedmiotowy przewóz był wykonywany przez powoda na podstawie konwencji CMR i nie miały do niego zastosowania przepisy dotyczące konwencji pocztowych. W konsekwencji przewóz ten był objęty zakresem ubezpieczenia wynikającym z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym jaki łączyła powoda z pozwanym. Tym samym nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie § 6 pkt. 9 ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym wyłączający zastosowania zakresu łączącej strony umowy do przesyłek pocztowych, kurierskich i mienia przemieszczanego.

Klauzulą nr (...) OWU rozszerzony został zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela o zwrot kosztów poniesienia lub wyciągnięcia środka transportu jeżeli uległ on wypadkowi i jeżeli jest to konieczne dla ratowania przewożonego towaru. Limit odpowiedzialności (...) został z tego tytułu określony do kwoty 20.000 zł. Odpowiedzialność (...) z tego tytułu została wyłączona, gdy (...) nie odpowiada za szkodę.

Sąd I instancji podał, że niewątpliwie w dniu zdarzenia warunki pogodowe były złe, padał śnieg, który zalegał na poboczu drogi, na który przewróciła się naczepa. Zdaniem Sądu powód podniesienie naczepy było niezbędne w celu ratowania ładunku przed zamoczeniem i zniszczeniem. W dachu przewróconej naczepy nastąpiło pęknięcie planeki w jej przedniej części, zerwanie linek mocujących tak, iż część z paczek w niej znajdujących się uległa jedynie zewnętrznemu zamoczeniu. Przez szybką reakcję i wyciągnięcie zestawu przewożone przesyłki nie uległy zniszczeniu.

W konsekwencji Sąd Rejonowy podzielił argumentację i stanowisko powoda w powyższym zakresie.

Ponadto Sąd argumentował, że brak powstania szkody w przewożonym towarze nie zwalnia pozwanego ze zwrotu kosztów poniesionych w związku z akcją wyciągnięcia zestawu. Klauzula nr (...) rozszerzała zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela właśnie o powyższe koszty, jeżeli służyło to ratowaniu towaru. Powód zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu, podjął wszelkie niezbędne czynności w celu zapobieżenia szkodzie w towarze.

Sąd Rejonowy jako podstawę prawną uwzględnienia w całości powództwa wskazał przepis art. 805 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanego jako stronę, która przegrała proces w całości.

W dniu 27 czerwca 2014 r. (data prezentaty, k. 71) pozwany złożył apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za obie instancje.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił:

1. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 805 § 1 k.c. i art. 65 k.c. w związku z § 5 ust. 2 i § 6 ust. 1 pkt 9 Ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym, polegające na błędnej interpretacji postanowień umowy ubezpieczenia oraz ogólnych warunków zawartej umowy, skutkujący przyjęciem, że powodowi przysługuje na podstawie zawartej umowy odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym zwrot kosztów poniesionych przez powoda związanych z akcją wyciągnięcia zestawu pojazdów, a co za tym idzie, że pozwany zobowiązany jest do zwrotu powodowi tych kosztów;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 811 § 1 k.c. poprzez jego błędną interpretację i przyjęcie, że na podstawie umowy odpowiedzialności przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym, powodowi przysługuje odszkodowanie wyliczone zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, a nie zgodnie z warunkami zawartej umowy, w szczególności, że powodowi przysługuje odszkodowanie z tytułu poniesionych wydatków na akcję wyciągnięcia zespołu pojazdów;

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na przyjęciu, że powodowi należy się zwrot kosztów poniesionych na wyciągnięcie zespołu pojazdów w ramach zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy (polisa oraz ogólne warunki umowy) nie dawały podstaw do przyjęcia takiej tezy za udowodnioną,

W uzasadnieniu apelacji pozwany przedstawił swoją argumentację na poparcie podniesionych zarzutów. Przywołując treść § 5 ust. 2 i § 6 ust. 1 pkt. 9 postanowień OWU stwierdził, że przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym zeznania świadka potwierdziły, iż przedmiotem przewozu były paczki, listy pocztowe, przesyłki pocztowe, które mogły ulec zamknięciu i zniszczeniu.

Wobec powyższego ochroną ubezpieczeniową na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia nie był objęty przewóz w/w przesyłek pocztowych, czy kurierskich. Tym samym nie ma zastosowania klauzula nr 8.

Dodał, że nawet jeśli przewoźnik odpowiada za ładunek na podstawie Konwencji CMR to pozwany (...) SA nie może przyjąć odpowiedzialności ze względu na wyłączenie wskazane w OWU. A jeżeli nie ma odpowiedzialności pozwanego, to nie można rozpatrywać szkody związanej z podniesieniem środka transportu.

W apelacji strona pozwana w istocie podtrzymała swoje stanowisko prezentowane w sprawie, poprzestając w tym zakresie na dotychczasowej argumentacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy odnieść się do zarzutu apelacji poczynienia przez Sąd I instancji sprzecznych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zatem naruszenia art. 233 k.p.c.

Przepis art. 233 § 1 i 2 k.p.c. daje sądowi możliwość oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania. Ocena ta może być zaś skutecznie podważona tylko wówczas gdy, brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002, II CKN 817/00, LEX nr 56906; wyrok SN z dnia 14.12.2001 r., V CKN 561/00).

Sąd Okręgowy nie dopatrył się powyższych uchybień Sądu Rejonowego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione.

Zauważyć należy, że w niniejszej sprawie spór ogniskował się w istocie na ocenie prawnej zaistniałego zdarzenia powodującego szkodę po stronie powoda i odpowiedzialności za nią przez pozwanego ubezpieczyciela w ramach łączącej strony umowy w kontekście rozbieżnych stanowisk co do rodzaju przesyłki, a w związku z tym przepisów znajdujących zastosowanie w sprawie.

W dalszej kolejności należy odnieść się do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przepisów art. 805 § 1 k.c. i art. 65 k.c. w związku z § 5 ust. 2 i § 6 ust. 1 pkt 9 OWU.

Powód odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela upatrywał w zapisach łączącej strony umowy ubezpieczenia OC i OWU, a szczególności Klauzuli nr 8 rozszerzającej odpowiedzialność pozwanego o koszty podniesienia lub wyciągnięcia środka transportu jeżeli uległ on wypadkowi i jest to konieczne i uzasadnione celem ratowania przewożonego towaru. Nadto powód stał na stanowisku, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR).

Pozwany natomiast zarówno na etapie przedprocesowym, jaki w toku niniejszego procesu, prezentował stanowisko, że powód przewoził przesyłki listowe i paczki (przesyłki kurierskie), a nie towar, wobec czego nie stosuje się Konwencji CMR. Tym samym nie odpowiada za sporną szkodę stosownie do zapisów § 6 ust. 9 OWU.

Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą apelację podzielił w powyższym zakresie stanowisko Sądu I instancji przyjmując za własną jego argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Należy zauważyć, że w OWU ustalonych uchwałą nr (...) z dnia 25 marca 2012 r. brak jest definicji przesyłki pocztowej jak i kurierskiej. Wobec czego na potrzeby niniejszej sprawy pojęcie to należało zdefiniować posługując się przepisami (obowiązującej w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia i wystąpienia zdarzenia) ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (Dz.U. z 2008 r., nr 189, poz. 1159, z późn.zm).

Zgodnie z art. 3 pkt. 3 w/w ustawy paczka pocztowa jest to przesyłka rejestrowana zawierająca rzeczy, przyjęta przez operatora publicznego w celu przemieszczenia i doręczenia.

Natomiast według definicji ustalonych przez aktualnie obowiązującą ustawę Prawo pocztowe (Dz.U. z 2012 r., poz. 1529):

- paczka pocztowa to przesyłka rejestrowana, niebędąca przesyłką listową, o masie do 20.000 g i ustalonych w ustawie wymiarach;
- przesyłka kurierska to przesyłka listowa będąca przesyłką rejestrowaną lub paczką pocztową, przyjmowaną, sortowaną, przemieszczaną i doręczaną w sposób łącznie zapewniający:

a) bezpośredni odbiór przesyłki pocztowej od nadawcy,

b) śledzenie przesyłki pocztowej od momentu nadania do doręczenia,

c) doręczenie przesyłki pocztowej w gwarantowanym terminie określonym w regulaminie świadczenia usług pocztowych lub w umowach o świadczenie usług pocztowych,

d) doręczenie przesyłki pocztowej bezpośrednio do rąk adresata lub osoby uprawnionej do odbioru,

e) uzyskanie pokwitowania odbioru przesyłki pocztowej w formie pisemnej lub elektronicznej;

- przesyłka listowa to przesyłka pocztowa z korespondencją lub druk, z wyłączeniem przesyłek reklamowych;
- przesyłka pocztowa to rzecz opatrzona oznaczeniem adresata i adresem, przedłożoną do przyjęcia lub przyjętą przez operatora pocztowego w celu przemieszczenia i doręczenia adresatowi;

W świetle powyższych definicji nie sposób zakwalifikować przewożenia przez powoda opisanych wyżej przedmiotów jako przewozu przesyłek pocztowych lub kurierskich, o których mowa w § 6 ust. 9 OWU.

Tym samym należy podzielić stanowisko powoda, że szkoda wynikła na skutek zdarzenia z dnia 27 października 2012 r., odpowiadająca kosztom podniesienia przewróconego pojazdu (faktura VAT nr (...)), jest objęta łączącą strony umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym (polisa seria O. nr (...)) wraz klauzulą nr(...), a tym samym powód ponosi odpowiedzialność za tę szkodę.

Przechodząc do oceny zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przepisów art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 811 § 1 k.c. należy zauważyć, że skarżący nie precyzuje na czym konkretnie miałyby polegać naruszenie Sądu Rejonowego. Jak wynika z klauzuli nr 8 mającej zastosowanie w sprawie strony postanowiły rozszerzyć zakres ubezpieczenia o koszty podniesienia lub wyciągnięcia środka transportu celem ratowania przewożonego towaru. Limit odpowiedzialności (...) S.A. za tego tytułu wynosił 20.000 zł na wszystkie zdarzenia, i sporna szkoda mieściła się w tej kwocie.

Granice odpowiedzialności z punktu widzenia związku przyczynowego reguluje przepis art. 361 § 1 k.c., który jest regułą ogólną. Określa on związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem zobowiązanego a powstałym skutkiem w postaci szkody jako przesłankę odpowiedzialności cywilnej za szkodę.

W kontekście powyższej regulacji oraz ugruntowanego w tym zakresie stanowiska orzecznictwa i doktryny zdaniem Sądu Okręgowego należy podzielić pogląd Sądu I instancji, że koszty poniesione przez powoda miały na celu uchronienie przewożonego towaru przed uszkodzeniem, co w istniejących wówczas warunkach pogodowych i przy fakcie uszkodzenia poszycia (plandeki) naczepy nie powinno budzić wątpliwości z punktu widzenia doświadczenia życiowego.

Reasumując Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pozwanego w całości podzielił argumentację oraz stanowisko prawne zajęte przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku i wyartykułowane w jego uzasadnieniu. Stanowisko to bowiem z powołanych wyżej powodów zasługiwało w całości na aprobatę.

W konsekwencji podniesione w apelacji zarzuty należało uznać za chybione.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy apelację pozwanego oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.